

Arrest

nr. 242 856 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van haar Belgische moeder.

1.2. Op 7 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52 §4 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 05.11.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde M.R.A. (...) in toepassing van artikel 40 ter §2. eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art 40bis, §2, 3° en art 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art 40bis, §2 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW Vilvoorde dd 06.01.2020 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële steun of leefloon meer genieten sinds augustus 2011.*
- Een gezworen verklaring bij notariële akte dd 20.01.2020 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen materiële goederen bezit, roerende noch onroerende goederen zoals huizen, vastgoed, voertuigen in de Dominicaanse Republiek en een tweede gezworen verklaring bij notariële akte waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon vanuit België geld overmaakte dd 22.01.2020. Deze twee verklaringen zijn verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze kunnen bijgevolg niet aangenomen worden als afdoende bewijs van onvermogen. Er worden voorts onvoldoende stukken ter staving van het voorgaande voorgelegd. Gelet betrokkene de Dominicaanse Republiek reeds verliet op 02.07.2017, zo blijkt het uit het paspoort, kan bovendien de relevantie van voorgelegde stukken niet worden vastgesteld.*
- Attest van Moneytrans waaruit 4 geldstortingen blijken van de referentiepersoon aan betrokkene in de periode vanaf 05.07.2016 tot en met 14.01.2017. Betrokkene heeft het land van herkomst verlaten in juli 2017. Hij had een C-visum voor 30 dagen bekomen met geldigheid tot 30.07.2017. Volgens de woonstcontrole dd. 01.09.2017 verbleef betrokkene nog steeds in België, bij de woonstcontrole dd 29.01.2018 bleek betrokkene alsnog vertrokken te zijn. Er blijken in het voorgelegde paspoort geen reisstempels meer te staan sinds de inreisstempel in België dd 03.07.2017, het is voor DVZ niet duidelijk waar betrokkene in tussentijd verbleef, net zoals evenmin kan blijken dat betrokkene, waar hij ook verbleef geen inkomen of eigendommen wist te verwerven.*
- De voorgelegde rekeninguittreksels met huurbetalingsbewijzen en de arbeidsovereenkomst en loonfiches op naam van referentiepersoon doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen waardoor er met dieper op ingegaan wordt.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 05.11.2019 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten

laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd 21 05 2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België niet op deze in het land van herkomst en is deze dus zelfs sinds 14 02 2016 niet meer van toepassing.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter en 40bis §2, 3° van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder, van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens geschonden acht.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Verzoeker beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Gezien verzoeker ouder is dan 21 jaar dient hij aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, zijn moeder.

Verweerder weigert in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat verweerder van mening is dat niet aan de vereiste voorwaarden zou voldoen zijn. Verzoeker is volgens verweerder er niet in geslaagd afdoende aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Er zou uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijken dat er reeds in het land van herkomst of origine en tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Verzoeker was student t.e.m. 2016. Er werden geldstortingen voorgelegd van juli 2016 t.e.m. 2017. Voordien werden de geldstortingen door de referentiepersoon aan de zus van verzoekster gedaan en dit vanaf 2009. Verzoekster was op dat moment immers minderjarig Vanaf het moment dat hij meerderjarig was, werd wel op zijn naam gestort.

Bovendien werd er een verklaring bij notariële akte neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker geen materiele goederen bezit, roerende noch onroerende in de Dominicaanse republiek. Deze notariële akte wordt door DVZ niet aanvaard als bewijs. Echter is dit het enige document dat kan voorgelegd worden en bestaat er in de Dominicaanse republiek geen andere documenten om het onvermogen van verzoeker aan te tonen. Bovendien moet er rekening mee gehouden worden dat verzoeker student was en slechts 20 jaar was toen hij naar België kwam. Hierdoor kan nogmaals aangenomen worden dat de referentiepersoon in stond en nog steeds in staat voor de basisbehoefte van verzoeker en zijn financiële kosten droeg. Verzoeker woont sinds zijn komst naar België ook bij zijn moeder. Hoewel dit niet evident is om aan te tonen, brengt verzoeker een attest bij van zijn basketclub te Diegem waarin verklaard wordt dat hij sinds september 2017 is ingeschreven als spelend lid.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familied lid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familied lid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familied lid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familied lid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familied lid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde van ten laste zijn moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar de artikelen 40*ter*, §2, eerste lid, 1° en 40*bis*, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing wijst er onder meer op dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. In de bestreden beslissing worden de stukken opgesomd die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het ‘ten laste’ zijn en wordt geoordeeld waarom uit deze stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon, waarna wordt geconcludeerd dat gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine en tot op heden een afhankelijkheidsband bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en de bepalingen van artikel 40*bis*, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40*ter*, eerste lid *juncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

De Raad benadrukt dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.7. *In casu* besloot de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt: *“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”*

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf rust aldus op twee motieven. Enerzijds is er een eerste motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst. Anderzijds is er een tweede motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag en tot op het moment van de aanvraag.

Het tweede motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Immers betwist de verzoekende partij geenszins dat zij afdoende dient aan te tonen, als persoon ouder dan 21 jaar, dat zij voorafgaand aan de aanvraag en tot op het moment van de aanvraag onvermogen was en financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

3.8. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij student was tot en met 2016, dat er geldstortingen werden voorgelegd van juli 2016 tot en met 2017, dat de geldstortingen voordien aan haar zus werden gedaan en dit vanaf 2009, dat zij op dat moment immers minderjarig was, dat vanaf het moment dat zij meerderjarig was, wel op haar naam gestort werd, dat er een verklaring bij notariële akte werd neergelegd waaruit blijkt dat zij geen materiële goederen bezit, roerende noch onroerende, in de Dominicaanse republiek, dat deze notariële akte door de verwerende partij niet aanvaard wordt als bewijs, dat dit echter het enige document is dat kan voorgelegd worden en dat er in de Dominicaanse republiek geen andere documenten bestaan om het onvermogen van de verzoekende partij aan te

tonen, dat er rekening mee gehouden moet worden dat zij student was en slechts 20 jaar was toen zij naar België kwam, dat hierdoor nogmaals kan aangenomen worden dat de referentiepersoon instond en nog steeds instaat voor haar basisbehoefte en haar financiële kosten droeg, dat zij sinds haar komst naar België ook bij haar moeder woont, dat, hoewel dit niet evident is om aan te tonen, zij een attest van haar basketclub te Diegem bijbrengt waarin verklaard wordt dat zij sinds september 2017 is ingeschreven als spelend lid, dat de verwerende partij aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie kan komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.9. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij, gelet op het feit dat zij nog geen 21 jaar was op het ogenblik van aankomst in België in 2017 en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij sindsdien België opnieuw heeft verlaten, dient aan te tonen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst, herhaalt de Raad dat uit de bestreden beslissing eveneens blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en tot op het moment van die aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon waardoor niet afdoende blijkt dat er tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, *in casu* haar Belgische moeder.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat de verzoekende partij het land van herkomst heeft verlaten in juli 2017, dat zij een C-visum voor 30 dagen had bekommen met geldigheid tot 30 juli 2017, dat zij volgens de woonstcontrole van 1 september 2017 nog steeds in België verbleef, dat bij de woonstcontrole van 29 januari 2018 zij alsnog vertrokken bleek te zijn, dat er in het voorgelegde paspoort geen reisstempels meer blijken te staan sinds de inreisstempel in België van 3 juli 2017, dat het voor de verwerende partij niet duidelijk is waar de verzoekende partij in tussentijd verbleef, net zoals evenmin kan blijken dat de verzoekende partij, waar zij ook verbleef geen inkomen of eigendommen wist te verwerven, dat de verzoekende sedert 5 november 2019 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doch dat dit gegeven niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn op actieve wijze dient aangetoond te worden.

3.10. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat zij geen documenten heeft overgemaakt die het 'ten laste zijn' aantonen nadat zij 21 jaar werd en tot het ogenblik van haar aanvraag gezinshereniging, noch dat het louter gedomicilieerd zijn sinds 5 november 2019 niet aantoonst dat zij ten laste was voorafgaand aan de aanvraag.

Uit het loutere feit dat de verzoekende partij 20 jaar en student was bij aankomst in België (in juli 2017) kan, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, niet *ipso facto* afgeleid worden dat haar moeder (op 5 november 2019 bij het indienen van de aanvraag) nog steeds instaat voor haar basisbehoeften en haar kosten. Te meer nu uit het administratief dossier, meer bepaald de "*samenstelling van gezin van per 06/01/2020*", blijkt dat de referentiepersoon, met name de Belgische moeder van de verzoekende partij, sinds 2015 in Vilvoorde woont, dat op 29 januari 2018 blijkens de stukken van het administratief dossier werd vastgesteld dat de verzoekende partij ergens in Antwerpen woonde en uit de "*samenstelling van gezin van per 06/01/2020*" blijkt dat de verzoekende partij pas op 5 november 2019 bij haar moeder gedomicilieerd werd. De verzoekende partij betoogt dat zij sinds haar komst naar België bij haar moeder woont, doch dit betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat, een loutere bewering die niet wordt gesteund door de stukken van het dossier. Bovendien lagen er geen bewijzen voor, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, van het actief ten laste zijn in België voorafgaand aan de aanvraag en tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het attest van inschrijving in een basketbalclub in Diegem, dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, lag niet voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid er geen rekening mee te houden. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen zodat ook hij geen rekening kan houden met de stukken die niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het attest van inschrijving in een basketbalclub geenszins het ten laste zijn bewijst, noch dat de verzoekende partij woonachtig was bij haar moeder na 1 september 2017 en voorafgaand 5 november 2019.

De verzoekende partij stelt verder nog dat het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie betreft en dat de bewijzen van het feit dat de verzoekende partij zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking dienen genomen te worden om te besluiten dat zij wel degelijk financieel afhankelijk is van de

referentiepersoon. Met dergelijk betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het louter onvermogen zijn niet volstaat doch dat dient aangetoond te worden dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, wat door de verzoekende partij niet wordt weerlegd, dat zij onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag en tot op het moment van de aanvraag.

De verzoekende partij toont met voorgaand betoog niet aan dat het motief dat zij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag en tot op het moment van de aanvraag foutief of kennelijk onredelijk is noch dat dit gestoeld is op onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.11. Het motief dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en tot op het moment van die aanvraag effectief onvermogen was en financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, wordt door de verzoekende partij aldus niet weerlegd. Dit motief is *an sich* voldoende om de bestreden beslissing te schragen. Zelfs indien de kritiek op het motief dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst gegrond is, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De kritiek van de verzoekende partij op dit laatstgenoemde motief, zoals naar voren gebracht in het enig middel, dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER